

Publicerad 2013-05-31 08:27 av Knickedick

Balladen om Tok-Jon vid Gränsjön (sång)

Han satt bredvid spisen
i handelsbod
alltid samma viset
han vagga
I Gränsjön var dag
Och ur näsan blod
Han tugga såg jag
alltid fradga
Han berättade ständigt
vad han hade sett
Och om allting eländigt
som det hade gett
Och han svor vid boken
Och vid guden god
Och vi skratta de av token
allt sagda.

Han hade som ung
Varit stark som en björn
Nu kändes kroppen så tung
Inget gitter
Vid skogsröjet
Inne vid Yxesjön
Hade det börjat
Sa'n bitter
En vecka i skogen
Han hade fällt fur
Kom så rået och tog'en
När han ta'tt sig en lur
Han skrek hur hon lät
Där han satt i sitt hörn
Det lät som han grät
och av fnitter.

Aldrig han glömmer
liksom mardröm det var
kanske ännu han drömmer
trots vaken
All flammande bränder

Som ej längre fanns kvar
Hud revs med händer-
na naken
I skuggor sen rördes
sista skymt utav hud
sen inget det hördes
från djävulens brud
tog bort hans sans
nu det enda han har
sin vaggande dans
arme kraken

Sist jag var där
Var det tomt där han satt
När jag fråga var är'n?
Ingen svara
Jag anade då
allra bästa att
sluta förstå
Var'n kan vara
Han så länge fick kämpa
Mot skogsråets makt
Alla röster sökt dämpa
Och allt de har sagt
Han gav upp till slut
ej sitt rå rådde på
Han stod inte ut
Inte klara

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Knickedick med Poeter.se id #29236 innehar upphovsrätten